

Kl. 14:19

Pernille Frahm (SF):

Man har jo masser af frit valg i det her land, specielt hvis man har penge, for så kan man jo også vælge at lade være med at sætte sit barn i folkeskolen; der er jo ingen tvang. Og der er jo heller ingen, der vil proppe mad ned i halsen på de arme unger, men det er jo sådan, at når vi ser, der er en opgave, som vi synes er af en sådan karakter, at den faktisk påvirker alle – det påvirker alle børn i folkeskolen, og det er ikke kun et spørgsmål om indtægt, at vi ser, at der er børn, der ikke får ordentlig mad – er ordføreren så ikke enig i, at en af måderne at løse tilsvarende problemer på, f.eks. at sikre, at alle børn kommer i skole, er ved at sige: Det skal de, og vi stiller skolerne gratis til rådighed. Er det tvang? Det er jo et tilbud, det er jo en måde at løse en samfundsopgave på.

Kl. 14:19

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:19

Karen Ellemann (V):

Der får jeg lyst til lige at minde fru Pernille Frahm om, at vi ikke har skolepligt, men undervisningspligt. Derfor skal vi jo ikke tvinge vores børn i skole, da vi jo har muligheden for at undervise dem derhjemme selv, hvis det var det, vi skulle have lyst til.

Det er jo her, vi er fundamentalt uenige, og det synes jeg er fint vi får frem, nemlig at det lige præcis ikke er et tilbud til alle børn, at vi skal have det skattefinansieret og bruge ukristelig store beløb på at finansiere et fast måltid mad på skolerne hver evig eneste dag. På den måde har vi ikke muligheden for at vælge at smøre madpakken derhjemme selv, og vi fratager forældrene det ansvar, som jeg er helt overbevist om er forældrenes, nemlig at vores børn får et sundt måltid mad.

Kl. 14:20

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Der er yderligere en kort bemærkning fra fru Christine Antorini.

Kl. 14:20

Christine Antorini (S):

Tak – også for det rigtige navn.

Jeg kan forstå, at Venstre ikke bryder sig om begrebet gratis mad. Men det lyder så, som om Venstre bedre kan lide sådan et begreb, som jeg så vil tillade mig at kalde for bestikkelsesfrugt og bestikkelsesmadpakke.

Jeg kan nemlig godt huske den der frugtordning, der blev afsat nogle få millioner kroner til. Det var en såkaldt Carina Kristensen-frugt. Fru Carina Kristensen var forbrugerminister før valget, og det var mægtig fint, at man kunne give sådan et stykke gratis frugt på nogle ganske få skoler – for det var, hvad der var råd til – i 1 måned, og så fik de ikke frugt mere. Jeg var faktisk ikke klar over, at der var en pulje på 22 mio. kr. Det er så åbenbart en Haardermadpakke, man får i 2 måneder på nogle udvalgte skoler.

Så er jeg bare nødt til at spørge Venstre: Hvad er perspektivet i det? I stedet for at arbejde for, at der er adgang til sund mad til alle børn, går man altså ind og bruger skatte kroner til en såkaldt gratis Haardermadpakke.

Kl. 14:21

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:21

Karen Ellemann (V):

Perspektiverne i at igangsætte projekter for netop at afprøve og sætte fokus på, hvad det kan have af betydning for børnene, at der er adgang til den gode mad, synes jeg er ganske positive, og det er med til lige præcis at sætte fokus på det og i øvrigt få den sidste tredjedel af landets folkeskoler med på, at der altså her er en mulighed for at etablere nogle ordninger, og det her er – som jeg ser det – det kærlige klap i den rigtige retning, så man kan sige: Det har en betydning, hold da op, det betød noget, jeg fik frugt med hver dag, og her fik jeg det forærende i en periode.

Jeg er overbevist om, at der må være mange af de børn, som savner det her stykke frugt efterfølgende. Som skolerne har etableret en mælkeordning, som forældrene betaler for, kan frugtordninger udbredes efter samme princip.

Kl. 14:22

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Fru Christine Antorini for endnu en kort bemærkning.

Kl. 14:22

Christine Antorini (S):

Vi har hos Socialdemokraterne en målsætning om, at der på sigt skal være skattefinansierede madordninger som det frie og lige tilbud på uddannelsesstederne. Det betyder selvfølgelig også, at man har retten til at sige: Nej, jeg har ikke lyst til at spise det måltid mad, der er der, jeg vil hellere have min madpakke med hjemmefra. Det er jo nemlig det gode ved det frie valg, at det